

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. vasario 21 d.*

Byloje C-426/05

dėl *Verwaltungsgerichtshof* (Austrija) 2005 m. lapkričio 22 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2005 m. gruodžio 1 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Tele2 Telecommunication GmbH, anksčiau – *Tele2 UTA Telecommunication GmbH*,

prieš

Telekom-Control-Kommission,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai L. Bay Larsen, K. Schiemann, P. Kūris (pranešėjas) ir J.-C. Bonichot,

* Proceso kalba: vokiečių.

generalinis advokatas M. Poiares Maduro,
posėdžio sekretorius J. Swedenborg, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. gruodžio 13 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Tele2 Telecommunication GmbH*, atstovaujamos *Rechtsanwalt* M. Parschalk,

— Austrijos vyriausybės, atstovaujamos C. Pesendorfer ir W. Bauer,

— Belgijos vyriausybės, atstovaujamos A. Hubert,

— Danijos vyriausybės, atstovaujamos J. Molde, N. Holst-Christensen ir B. Weis Fogh,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos I. M. Braguglia, padedamos *avvocato dello Stato* P. Gentili,

— Slovėnijos vyriausybės, atstovaujamos T. Mihelič,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos C. Ladenburger ir M. Shotter,

susipažinęs su 2007 m. vasario 15 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- ¹ Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų direktyva) (OL L 108, p. 33; 2004 m. Specialusis leidimas lietuvių kalba, 13 sk., 29 t., p. 349; toliau – Pagrindų direktyva) 4 ir 16 straipsnių išaiškinimu.
- ² Šis prašymas buvo pateiktas byloje tarp elektroninių ryšių tinklus ir paslaugas teikiančios Austrijos įmonės *Tele2 Telecommunication GmbH*, anksčiau – *Tele2 UTA Telecommunication GmbH*, (toliau – *Tele2*) ir Telekomunikacijų reguliavimo tarnybos (*Telekom-Control-Kommission*, toliau – TCK) dėl pastarosios atsisakymo pripažinti pirmajai šalies statusą administracinėje rinkos analizės procedūroje.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisė

- 3 Pagal Pagrindų direktyvos dvyliktą konstatuojamąją dalį:

„Bet kuri šalis, dėl kurios nacionalinė reguliavimo institucija priėmė sprendimą, turėtų turėti teisę pateikti apeliacinį skundą institucijai, kuri yra nepriklausoma nuo dalyvaujančių šalių. Tokia institucija gali būti teismas. <...>“

- 4 Pagrindų direktyvos 4 straipsnis „Teisė pateikti apeliacinį skundą“ nurodo:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad nacionaliniu lygiu veiktų veiksmingas mechanizmas, pagal kurį bet kuris paslaugų gavėjas ar įmonė, teikianti elektroninių ryšių tinklus ir (arba) paslaugas, kuriai turi įtakos nacionalinės reguliavimo institucijos sprendimas, turėtų teisę paduoti apeliacinei institucijai, nepriklausomai nuo suinteresuotų šalių, apeliacinį skundą dėl to sprendimo. Ši institucija, kuri gali būti teismas, turi turėti atitinkamas kvalifikacijas, kad galėtų vykdyti savo funkcijas. Valstybės narės užtikrina, kad būtų tinkamai atsižvelgiama į bylos sudėtį ir kad veiktų veiksmingas apeliacijų mechanizmas. Kol nagrinėjamas toks apeliacinis skundas, galioja nacionalinės reguliavimo institucijos sprendimas, jei apeliacinė institucija nenusprendžia kitaip.

2. Kai 1 dalyje nurodyta apeliacinė institucija nėra teismo institucija, jos sprendimo pagrindas visuomet pateikiamas raštu. Be to, tokiu atveju jos sprendimą peržiūri teismas, apibrėžtas Sutarties 234 straipsnyje.“

5 Pagrindų direktyvos 6 straipsnis „Konsultacijų ir skaidrumo mechanizmas“ numato:

„Išskyrus atvejus, kai taikoma 7 straipsnio 6 dalis, 20 ar 21 straipsnis, valstybės narės užtikrina, kad tais atvejais, kai nacionalinės reguliavimo institucijos pagal šią direktyvą ar specifines direktyvas ketina taikyti priemones, darančias didelį poveikį atitinkamai rinkai, suinteresuotosioms šalims jos suteiktų galimybę per pagrįstai nustatytą laiką pateikti pastabas dėl planuojamos priemonės. Nacionalinės reguliavimo institucijos skelbia savo konsultacijų procedūras. Valstybės narės užtikrina, kad būtų įsteigtas vienas informacijos punktas, per kurį būtų galima sužinoti apie visas vykstančias konsultacijas. Konsultacijų procedūros rezultatus nacionalinė reguliavimo institucija skelbia viešai, išskyrus atvejus, kai pagal Bendrijos ar nacionalinę teisę dėl verslo slaptumo informacija yra konfidenciali.“

6 Pagal Pagrindų direktyvos 7 straipsnį, pavadintą „Elektroninių ryšių vidaus rinkos stiprinimas“:

„<...>

3. Be 6 straipsnyje nurodytų konsultacijų, kai nacionalinė reguliavimo institucija ketina imtis priemonės:

- a) kuriai taikomas šios direktyvos 15 ar 16 straipsnis, 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/19/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir susijusių priemonių sujungimo ir prieigos prie jų (Prieigos direktyva) (OL L 108, p. 7; 2004 m. Specialusis leidimas lietuvių kalba, 13 sk., 29 t., p. 323, toliau – Prieigos direktyva) 5 ar 8 straipsnis arba 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/22/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Universaliųjų paslaugų direktyva) (OL L 108, p. 51; 2004 m. Specialusis leidimas lietuvių kalba, 13 sk., 29 t., p. 367, toliau – Universaliųjų paslaugų direktyva) 16 straipsnis ir

- b) kuri daro poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai,

ji tuo pačiu metu priemonės projektą padaro prieinamą Komisijai ir nacionalinėms reguliavimo institucijoms kitose valstybėse narėse, kartu pagal 5 straipsnio 3 dalį nurodydama, kuo priemonė yra paremta, ir apie ją praneša Komisijai bei kitoms nacionalinėms reguliavimo institucijoms. Nacionalinės reguliavimo institucijos ir Komisija pastabas atitinkamai nacionalinei reguliavimo institucijai gali pateikti ne vėliau kaip per mėnesį ar per 6 straipsnyje nurodytą laikotarpį, jei jis yra ilgesnis. Vieno mėnesio termino pratęsti negalima.

4. Kai planuojama priemone, kuriai taikoma šio straipsnio 3 dalis, siekiama:

- a) apibūdinti atitinkamą rinką, kuri skiriasi nuo rinkų, apibūdintų rekomendacijoje pagal 15 straipsnio 1 dalį; arba

- b) spręsti, ar pagal 16 straipsnio 3, 4 ir 5 dalis laikyti įmonę atskirai ar kartu su kitomis įmonėmis turint didelę įtaką rinkoje,

ir kai ši planuojama priemonė galėtų daryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai, ir kai Komisija yra nacionalinei reguliavimo institucijai nurodžiusi, kad planuojama priemonė sukurs kliūtį bendrojoje rinkoje, arba jei Komisija turi rimtų abejonių dėl planuojamos priemonės suderinamumo su Bendrijos teise, ypač su 8 straipsnyje nurodytais tikslais, ta planuojama priemonė netaikoma dar du mėnesiai. Šio termino pratęsti negalima. Per šį terminą Komisija 22 straipsnio 2 dalyje nurodyta tvarka gali priimti sprendimą pareikalauti, kad atitinkama nacionalinė reguliavimo institucija planuojamą priemonę atšauktų. Kartu su šiuo sprendimu pateikiama išsami ir objektyvi analizė, kodėl Komisija mano, kad planuojama priemonė neturėtų būti taikoma, ir konkretūs pasiūlymai, kaip planuojama priemonė turėtų būti pataisyta.

5. Atitinkama nacionalinė reguliavimo institucija su didžiausiu atidumu atsižvelgia į kitų nacionalinių reguliavimo institucijų ir Komisijos pastabas ir paskui, išskyrus atvejus, kai taikoma šio straipsnio 4 dalis, gali priimti planuojamą priemonę, o tai padariusi apie ją praneša Komisijai.

<...>“

- 7 Pagrindų direktyvos 8 straipsnio „Politikos tikslai ir reguliavimo principai“ 2 dalyje skelbiama:

„Nacionalinės reguliavimo institucijos skatina konkurenciją elektroninių ryšių tinklų, elektroninių ryšių paslaugų ir susijusių priemonių bei paslaugų teikimo srityje, *inter alia*:

- a) užtikrindamos, kad paslaugų gavėjai, įskaitant paslaugų gavėjus su negalia, galėtų rinktis naudingiausią paslaugą, kainą ir kokybę;
- b) užtikrindamos, kad elektroninių ryšių sektoriuje nebūtų konkurencijos iškreipimų ir ribojimo;
- c) skatindamos veiksmingas investicijas į infrastruktūrą ir skatindamos naujoves; ir
- d) skatindamos veiksmingai naudoti radijo dažnius ir numeracijos išteklius bei užtikrindamos jų veiksmingą valdymą.“

8 Pagrindų direktyvos 16 straipsnis „Rinkos analizės tvarka“ numato:

„1. Po to, kai priimama ar atnaujinama rekomendacija, nacionalinės reguliavimo institucijos kuo skubiau atlieka atitinkamų rinkų analizę, atidžiai atsižvelgdamos į gaires. Valstybės narės užtikrina, kad ši analizė atitinkamais atvejais būtų atliekama kartu su nacionalinėmis konkurencijos institucijomis.

2. Tais atvejais, kai pagal Universaliųjų paslaugų direktyvos 16, 17, 18 ar 19 straipsnius arba Prieigos direktyvos 7 ar 8 straipsnius reikalaujama, kad nacionalinė reguliavimo institucija nustatytų, ar įmonėms reikia skirti, palikti galioti, pakeisti ar panaikinti įpareigojimus, ji, remdamasi šio straipsnio 1 dalyje nurodyta analize, turi nustatyti, ar konkurencija atitinkamoje rinkoje yra veiksminga.

3. Jei nacionalinė reguliavimo institucija padaro išvadą, kad konkurencija rinkoje yra veiksminga, ji neskiria ir nepalieka galioti jokių šio straipsnio 2 dalyje minėtų specifinių įpareigojimų. Tais atvejais, kai įpareigojimai konkreitiems sektoriams jau paskirti, nacionalinė reguliavimo institucija atitinkamos rinkos įmonėms tokius įpareigojimus panaikina. Apie tokį panaikinimą šalims, kurioms jis turi įtakos, pranešama iš anksto.

4. Jei nacionalinė reguliavimo institucija nustato, kad atitinkamoje rinkoje nėra veiksmingos konkurencijos, ji pagal 14 straipsnį nurodo įmones, turinčias didelę įtaką toje rinkoje, ir joms nustato atitinkamus specifinius šio straipsnio 2 dalyje minėtus reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimus arba, jei jie jau nustatyti, juos palieka ar iš dalies pakeičia.

<...>

6. Pagal šio straipsnio 3, 4 ir 5 dalis taikant priemones laikomasi 6 ir 7 straipsniuose nurodytos tvarkos.“

Nacionalinė teisė

1991 m. Bendrasis administracinių bylų teisenos įstatymas

- 9 2004 m. paskelbtos (BGBl. I, 10/2004) redakcijos 1991 m. Bendrojo administracinių bylų teisenos įstatymo (*Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz 1991*, BGBl., 51/1991) 8 straipsnis numato:

„Asmenys, kurie remiasi valdžios institucijos veikla arba su kuriais ši veikla yra susijusi, yra suinteresuotieji asmenys; jeigu jų suinteresuotumas šios veiklos objekto atžvilgiu grindžiamas teise arba teisės saugomu interesu, jie yra šalys.“

2003 m. Telekomunikacijų įstatymas

- 10 2003 m. Telekomunikacijų įstatymo (*Telekommunikationsgesetz 2003*, BGBl. I, 70/2003, toliau – TKG) 37 straipsnis „Rinkos analizės procedūra“ perkelia Pagrindų direktyvos 16 straipsnį. Pagal šį 37 straipsnį:

„1. Reguliariais laikotarpiais, kurie negali viršyti dvejų metų, Reguliavimo institucija savo iniciatyva atlieka atitinkamų rinkų, apibrėžtų pagal 36 straipsnio 1 dalį priimtame įsakyme, analizę laikydama Europos Bendrijų teisės nuostatų. Šios procedūros tikslas – panaikinti, palikti galioti, pakeisti ar nustatyti specifinius reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimus po to, kai buvo nustatyta, kad apibrėžtoje atitinkamoje rinkoje viena ar kelios įmonės turi didelę įtaką arba kad konkurencija atitinkamoje rinkoje yra veiksminga.

2. Jei vykdydama šią procedūrą nacionalinė reguliavimo institucija nustato, kad atitinkamoje rinkoje viena ar kelios įmonės turi didelę įtaką ir todėl konkurencija šioje rinkoje nėra veiksminga, ji šiai įmonei (įmonėms) privalo nustatyti atitinkamus specifinius reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimus, numatytus 38–46 straipsniuose arba 47 straipsnio 1 dalyje. Konkrečiai įmonei reguliavimo institucijos jau nustatyti reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimai, kiek jie susiję su atitinkama rinka, pakeičiami arba nustatomi iš naujo remiantis procedūros rezultatais ir atsižvelgiant į reglamentavimo tikslus.

3. Jei pagal šią procedūrą reguliavimo institucija nustato, kad atitinkamoje rinkoje konkurencija yra veiksminga ir nė viena įmonė neturi didelės įtakos toje rinkoje, ji negali nustatyti 2 dalyje nurodytų reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimų, išskyrus 47 straipsnio 2 dalyje numatytą atvejį; šiuo atveju procedūra dėl šios rinkos nutraukiama reguliavimo institucijos sprendimu, kuris turi būti paskelbtas. Jei šioje rinkoje įmonėms vis dar taikomi reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimai, jie yra panaikinami sprendimu. Tokiame sprendime turi būti nustatytas protingas šio panaikinimo įsigaliojimo terminas, neviršijantis šešių mėnesių.

<...>

5. Šalių statusą turi tik tos įmonės, kurioms nustatomi, pakeičiami arba panaikinami specifiniai reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimai.

<...>“

11 TKG 128 straipsnyje „Konsultavimosi procedūra“ nurodyta:

„1. Federalinis transporto, inovacijų ir technologijų ministras bei reguliavimo institucija suteikia suinteresuotiesiems asmenims galimybę per protingą terminą pareikšti savo pastabas dėl ši federalinių įstatymų įgyvendinančių teisės aktų projektų, turinčių didelį poveikį atitinkamai rinkai. Ši nuostata netaikoma 91 straipsnio 4 dalyje, 122 ir 130 straipsniuose numatytooms priemonėms. Atitinkama valdžios institucija užtikrina, kad konsultavimosi procedūra ir jos rezultatai būtų paviešinti, jei 125 straipsnis nenustato kitaip.

<...>

4. Federalinis transporto, inovacijų ir technologijų ministras bei reguliavimo institucija sudaro suinteresuotiesiems asmenims galimybę per protingą terminą pateikti savo pastabas dėl galutinių paslaugų gavėjų arba vartotojų teisių, kurios yra susijusios su viešosiomis ryšių paslaugomis. Jie tinkamai atsižvelgia į šias pastabas, ypač tais atvejais, kai tikimasi didelių rinkos pokyčių.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

12 TCK vykdant administracinę rinkos analizės procedūrą, 2004 m. liepos 16 d. *Tele2*, remdamasi TKG 37 straipsniu, paprašė šios institucijos suteikti jai šalies statusą ir teisę susipažinti su byla.

- 13 2004 m. rugsėjo 6 d. Sprendimu TCK atmetė šį prašymą motyvuodama tuo, kad pagal TKG 37 straipsnio 5 dalį šalimis gali būti tik tos įmonės, kurioms yra nustatomi, pakeičiami arba panaikinami specifiniai reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimai. TCK nuomone, taip nėra *Tele2* atveju.
- 14 Dėl šio sprendimo *Tele2* pateikė apeliacinį skundą *Verwaltungsgerichtshof*, nes manė, kad administracinėje rinkos analizės procedūroje TCK priimtas sprendimas yra sprendimas Pagrindų direktyvos prasme, turintis įtakos ne tik tai įmonei, kuriai buvo nustatyti, pakeisti arba panaikinti specifiniai reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimai, bet taip pat ir jos konkurentams. Pasak *Tele2*, šios rinkos analizės rezultatas tiesiogiai lemia teises, kuriomis dominuojančios įmonės konkurentas gali pasinaudoti prieš šią įmonę.
- 15 Esant šioms sąlygoms *Verwaltungsgerichtshof* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar Pagrindų direktyvos 4 ir 16 straipsniai aiškintini taip, kad šalys, kurioms sprendimas „turi įtakos“ (vok. k. „betroffenen“), reiškia ir atitinkamojoje rinkoje veikiančias konkuruojančias įmones, kurioms rinkos analizės procedūroje nėra nustatomi, paliekami galioti arba pakeičiami specifiniai reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimai?

2. Jei atsakymas į pirmąjį klausimą yra teigiamas:

Ar Pagrindų direktyvos 4 straipsnis draudžia nacionalinės teisės nuostatą, kurioje nustatyta, kad rinkos analizės procedūroje šalių statusą turi tik įmonės, kurioms nustatomi, pakeičiami arba panaikinami specifiniai reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimai?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

- 16 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar paslaugų gavėjo arba įmonės, kuriam sprendimas „turi įtakos“ (vok. k. „betroffenen“), sąvoka Pagrindų direktyvos 4 straipsnio 1 dalies prasme bei šalių, kurioms panaikinimas „turi įtakos“ (vok. k. „betroffenen“), sąvoka šios direktyvos 16 straipsnio 3 dalies prasme aiškintinos kaip galinčios apimti ne tik didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčią (anksčiau turėjusią) įmonę, kuri nurodyta pagal šios direktyvos 16 straipsnyje numatytą rinkos analizės procedūrą nacionalinės reguliavimo institucijos priimtame sprendime ir kuri yra šio sprendimo adresatė, bet ir šio sprendimo adresatais nesančius paslaugų gavėjus bei su tokia didelę įtaką turinčia (anksčiau turėjusia) įmone konkuruojančias įmones, kurių teisėms jis turi nepalančios įtakos.
- 17 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad pagrindinė byla, kaip matyti iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą, yra susijusi su teise būti administracinės ne ginčo procedūros, šiuo atveju – rinkos analizės procedūros, kurią atlieka TCK pagal Pagrindų direktyvos 16 straipsnį perkeliančio TKG 37 straipsnį, šalimi. Kita vertus, šios direktyvos

4 straipsnis, kurį taip pat nurodo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, reglamentuoja vieną iš su administracinių ginčų teise susijusių aspektų, nes numato, kad valstybės narės nacionaliniu lygiu užtikrina veiksmingus mechanizmus, pagal kuriuos bet kuris paslaugų gavėjas ar įmonė, teikianti elektroninių ryšių tinklus ir (arba) paslaugas, kuriai turi įtakos nacionalinės reguliavimo institucijos sprendimas, turėtų teisę paduoti apeliacinį skundą dėl to sprendimo nuo suinteresuotųjų šalių nepriklausomai apeliacinei institucijai, kuri gali būti teismas. Kai apeliacinė institucija nėra teismo institucija, jos sprendimo motyvai visuomet pateikiami raštu, be to, tokiu atveju jos sprendimą gali peržiūrėti teismas EB 234 straipsnio prasme.

18 Iš sprendimo pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą taip pat matyti, kad pagal Austrijos procesinę teisę šalies statusas rinkos analizės procedūroje suteikia dalyvavimo šioje procedūroje teises, kaip antai: teisę susipažinti su administracinės procedūros medžiaga, teisę būti išklausytam, teisę susipažinti su įrodymų administravimo procedūros rezultatais ir pateikti dėl to pastabas bei teisę apskūsti užbaigiant šią procedūrą priimtą sprendimą.

19 Atsižvelgiant į Pagrindų direktyvos 4 straipsnio formuluotę, kuri priminta šio sprendimo 17 punkte, siekiant atsakyti į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo pirmąjį klausimą, svarbu įvertinti paslaugų gavėjo arba įmonės, kuriems nacionalinės reguliavimo institucijos sprendimas „turi įtakos“, sąvokos 4 straipsnio prasme apimtį.

20 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad Pagrindų direktyva nepateikia šios sąvokos apibrėžimo.

- 21 Belgijos vyriausybės nuomone, tai, kad šios direktyvos 4 straipsnio 1 dalies ir 16 straipsnio 3 dalies anglų ir vokiečių kalbinėse versijose vartojamas identiškasis žodis, t. y. atitinkamai „affected“ (kurioms turi įtakos) ir „betroffen“ (kurioms turi įtakos), parodo, jog šios dvi nuostatos yra susijusios su tuo pačiu dalyku, todėl formuluočių olandų kalba „getroffen“ (kurioms turi įtakos) ir „die gevolgen ondervinden“ (kurioms atsiranda pasekmės), pavartotų atitinkamai minėtose 4 straipsnio 1 dalyje ir 16 straipsnio 3 dalyje, reikšmė yra ta pati.
- 22 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat mano: kadangi Pagrindų direktyvos 4 straipsnio 1 dalies ir 16 straipsnio 3 dalies vokiečių kalbinėje versijoje vartojama ta pati sąvoka „betroffenen“, jų apimtis turi būti ta pati.
- 23 Tačiau iš šių aplinkybių negalima daryti išvados dėl atsakymo į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo pateiktą klausimą.
- 24 Iš tiesų nemažai Pagrindų direktyvos kalbinių versijų, t. y. anglų, bulgarų, čekų, danų, graikų, ispanų, italų, latvių, lenkų, lietuvių, slovakų, švedų ir vokiečių, šios direktyvos 4 straipsnio 1 dalyje ir 16 straipsnio 3 dalyje vartojamas vienas ir tas pats žodis, o kitose tų pačių nuostatų kalbinėse versijose vartojami du skirtingi žodžiai, kaip antai šių nuostatų versijoje prancūzų kalba atitinkamai nurodomi paslaugų gavėjas arba įmonė – „affecté(e)“ (paveiktas (-a)), o šalys – „concernées“ (susijusios).
- 25 Tačiau pagal nusistovėjusią teismo praktiką skirtingos Bendrijos teisės akto kalbinės versijos turi būti aiškinamos vienodai, o jų nesutapimo atveju nagrinėjama nuostata turi būti aiškinama atsižvelgiant į teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, bendrą struktūrą ir tikslą (2000 m. balandžio 13 d. Sprendimo *W. N.*, C-420/98, Rink. p. I-2847, 21 punktas ir 2007 m. birželio 14 d. Sprendimo *Euro Tex*, C-56/06, Rink. p. I-4859, 27 punktas).

- 26 Iš nusistovėjusios teismo praktikos taip pat matyti, jog tiek iš vienodo Bendrijos teisės taikymo, tiek iš lygybės principo reikalavimų išplaukia, kad Bendrijos teisės nuostatos, kurioje jos prasmei ir apimčiai nustatyti nėra jokio aiškaus nukrypimo į valstybių narių teisę, sąvokų aiškinimas paprastai turi būti autonomiškas ir vienodas visoje Bendrijoje, kurio reikia siekti atsižvelgiant į nuostatos kontekstą ir atitinkamo teisės akto tikslą (be kita ko, žr. 1984 m. sausio 18 d. Sprendimo *Ekro*, 327/82, Rink. p. 107, 11 punktą; 2000 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Linster*, C-287/98, Rink. p. I-6917, 43 punktą; 2007 m. spalio 18 d. Sprendimo *Österreichischer Rundfunk*, C-195/06, dar nepaskelbto Rinkinyje, 24 punktą).
- 27 Todėl apimtį, kurią Bendrijos teisės aktų leidėjas norėjo suteikti paslaugų gavėjo arba įmonės, kuriam (kurai) nacionalinės reguliavimo institucijos sprendimas „turi įtakos“, sąvokai Pagrindų direktyvos 4 straipsnio 1 dalies prasme, reikia vertinti atsižvelgiant į minėto 4 straipsnio tikslą šios direktyvos kontekste.
- 28 Tačiau reikia konstatuoti, jog net jeigu Pagrindų direktyvos 16 straipsnio 3 dalis būtų taikoma tokioje situacijoje, kokioje yra ieškovė pagrindinėje byloje, atsidūrusiai įmonei, tai automatiškai nereikštų, kad ši įmonė patenka į šios direktyvos 4 straipsnio 1 dalies taikymo sritį. Kaip savo išvados 19 punkte pažymėjo generalinis advokatas, minėta 4 straipsnio 1 dalimi siekiama visiškai skirtingų tikslų nei minėta 16 straipsnio 3 dalimi.
- 29 Iš tiesų pasekmė, kuri atsiranda įmonei, kai jai pritaikoma pirmoji nuostata, yra teisės pateikti apeliacinį skundą dėl nacionalinės reguliavimo institucijos priimto sprendimo, kuris turi jai įtakos, įgijimas, o antroji nuostata, priėmus sprendimą panaikinti didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčiai (anksčiau turėjusiai) įmonei nustatytus įpareigojimus, suteikia jai teisę būti informuotai apie šį panaikinimą iš anksto.

- 30 Kaip savo išvados 22 punkte nurodė generalinis advokatas, Pagrindų direktyvos 4 straipsnis išreiškia veiksmingos teisminės apsaugos principą, kuris yra iš valstybėms narėms bendrų konstitucinių tradicijų kylantis bendrasis Bendrijos teisės principas, įtvirtintas 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 6 ir 13 straipsniuose (2007 m. kovo 13 d. Sprendimo *Unibet*, C-432/05, Rink. p. I-2271, 37 punktas ir jame nurodyta teismo praktika), pagal kurį valstybių narių teismai turi užtikrinti teisės subjektams iš Bendrijos teisės kylančių teisių teisminę gynybą (minėto sprendimo *Unibet* 38 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).
- 31 Pagrindų direktyvos 4 straipsnyje numatytais aplinkybėmis valstybės narės privalo sudaryti galimybę pateikti apeliacinį skundą teisminei institucijai tam, kad būtų apsaugotos paslaugų gavėjams ir įmonėms iš Bendrijos teisės kylančios teisės.
- 32 Iš to išplaukia, kad veiksmingos teisminės apsaugos suteikimo reikalavimas, kuriuo grindžiamas Pagrindų direktyvos 4 straipsnis, turi būti taikomas taip pat ir tiems paslaugų gavėjams bei įmonėms, kuriems iš Bendrijos teisės, visų pirma telekomunikacijų direktyvų, gali kilti teisės, kurias pažeidžia nacionalinės reguliavimo institucijos sprendimas.
- 33 Todėl reikia nustatyti, ar paslaugų gavėjams ir su didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčia (anksčiau turėjusia) įmone konkuruojančioms įmonėms iš Bendrijos teisės, visų pirma telekomunikacijų direktyvų, gali kilti teisės, kurioms galėtų turėti įtakos šiems gavėjams neskirtas nacionalinės reguliavimo institucijos priimtas sprendimas, nes tokiu atveju jie turėtų turėti teisę pateikti apeliacinį skundą siekdami teisminės šio sprendimo kontrolės.

34 Kaip savo išvados 29 punkte nurodė generalinis advokatas ir kaip tvirtina ieškovė pagrindinėje byloje bei Komisija, tam tikri specifiniai įpareigojimai, nustatyti didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčiai įmonei pagal Pagrindų direktyvos 16 straipsnio 3 ir 4 dalis bei pagal jose nurodytas Prieigos direktyvos nuostatas, yra paslaugų gavėjų ir įmonių, konkuruojančių su minėta didelę įtaką turinčia įmone, apsaugos priemonės, todėl gali jiems suteikti teisių. Tokios pirmiausia yra tos apsaugos priemonės, kurias reguliavimo institucija gali nustatyti pagal Prieigos direktyvos 8 straipsnį, konkurentų nediskriminavimo įpareigojimai ir įpareigojimai dėl konkurentų prieigos prie konkrečių tinklo priemonių ir jų naudojimo, numatytos atitinkamai pastarosios direktyvos 10 ir 12 straipsniuose.

35 Kalbant visų pirma apie minėtas prieigos prie tinklo priemones ir jų naudojimą, Prieigos direktyvos 12 straipsnio 1 dalis numato, jog „nacionalinė reguliavimo institucija pagal 8 straipsnio nuostatas gali nustatyti reikalavimus operatoriams, kad jie tenkintų pagrįstus prašymus dėl prieigos prie konkrečių tinklo elementų ir susijusių priemonių bei jų naudojimo, *inter alia*, tokiomis aplinkybėmis, kai nacionalinė reguliavimo institucija mano, kad tokio prašymo atmetimas ar panašų poveikį turintis nepagrįstų sąlygų taikymas trukdytų atsirasti subalansuotos konkurencijos mažmeinei rinkai arba prieštarautų galutinio paslaugų gavėjo interesams“. Kaip ir tos pačios direktyvos 10 straipsnyje numatytas nediskriminavimo įpareigojimas, šie su konkurentų prieiga prie konkrečių tinklo priemonių ir jų naudojimu susiję įpareigojimai skirti užtikrinti šią prieigą suinteresuotiems konkurentams.

36 Iš to išplaukia, kad paslaugų gavėjai arba įmonės, konkuruojančios su didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčia įmone, turi būti laikomos potencialiomis teisių, atitinkančių konkrečius reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimus, kuriuos pagal Pagrindų direktyvos 16 straipsnį ir jame nurodytas telekomunikacijų direktyvas nacionalinė reguliavimo institucija nustatė šiai didelę įtaką turinčiai įmonei, įgijėjomis.

Todėl šiuos paslaugų gavėjus ir įmones galima laikyti tais, kuriems minėtus įpareigojimus pakeičiantys arba panaikinantys šios institucijos sprendimai „turi įtakos“ Pagrindų direktyvos 4 straipsnio 1 dalies prasme.

- 37 Dar reikia pažymėti, kad pagal Pagrindų direktyvos 8 straipsnio 2 dalį nacionalinės reguliavimo institucijos turi skatinti konkurenciją elektroninių ryšių tinklų, elektroninių ryšių paslaugų ir susijusių priemonių bei paslaugų teikimo srityje, *inter alia*, užtikrindamos, kad elektroninių ryšių sektoriuje nebūtų konkurencijos iškreipymų ir ribojimo.
- 38 Tačiau, kaip savo išvados 24 punkte pažymėjo generalinis advokatas ir kaip tvirtina Danijos vyriausybė, siaurą Pagrindų direktyvos 4 straipsnio 1 dalies aiškinimą, pagal kurį ši nuostata esą nesuteikia teisės pateikti apeliacinį skundą nacionalinių reguliavimo institucijų sprendimų adresatais nesantiems asmenims, būtų sunku suderinti su šioms institucijoms iš minėtos direktyvos 8 straipsnio išplaukiančiais bendraisiais tikslais ir reglamentuojančio pobūdžio principais, visų pirma su tikslu skatinti konkurenciją.
- 39 Iš to išplaukia, kad Pagrindų direktyvos 4 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti kaip numatančią suteikti teisę pateikti apeliacinį skundą ir tiems asmenims, kurie nėra rinkos analizės procedūroje nacionalinės reguliavimo institucijos priimto sprendimo adresatai. Taigi tais, kuriems toks sprendimas „turi įtakos“ šios nuostatos prasme, reikia laikyti paslaugų gavėjus ir įmones, konkuruojančius su didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčia (anksčiau turėjusia) įmone, kai šis sprendimas potencialiai gali turėti įtakos jų teisėms.
- 40 Toliau kalbant apie Pagrindų direktyvos 16 straipsnio 3 dalies trečią sakinį, pažymėtina, jog ši nuostata numato, kad apie reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimų konkretiems sektoriams panaikinimą šalims, kurioms jie „turi įtakos“, pranešama iš

anksto. Kadangi didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinti (anksčiau turėjusi) įmonė yra šiuos įpareigojimus panaikinančio sprendimo adresatė, savaime suprantama, kad apie šį sprendimą jai turi būti pranešta. Tas pats pasakytina ir apie tokius įpareigojimus tokiai įmonei nustatančius sprendimus, nepaisant to, kad šios direktyvos 16 straipsnio 4 dalyje apie tai tiesiogiai neužsimenama. Kita vertus, šios direktyvos 16 straipsnio 3 dalyje numatytas pranešimas įgyja prasmę tų konkuruojančių įmonių atžvilgiu, kurios gautų naudos iš nuspręstų panaikinti įpareigojimų. Iš to išplaukia, kad numatydamas tokį pranešimą Bendrijos teisės aktų leidėjas siekė apsaugoti visų pirma didelę įtaką rinkoje turinčios (anksčiau turėjusios) įmonės konkurentus kaip šalis, kurioms minėtas panaikinimas „turi įtakos“. Be to, reikia pastebėti, kad Bendrijos teisės aktų leidėjas šioje nuostatoje būtų nurodęs ne šalių, kurioms panaikinimas „turi įtakos“, sąvoką, bet tos pačios dalies antrame sakinyje pavartotą „įmonės“ sąvoką.

41 Todėl Pagrindų direktyvos 16 straipsnio 3 dalis apima didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčios (anksčiau turėjusios) įmonės konkurentų teises ir jas reikia laikyti kaip kylančias tiek iš šios nuostatos, tiek iš šios direktyvos 4 straipsnio 1 dalies.

42 Be to, reikia priminti, jog pagal Pagrindų direktyvos 16 straipsnio 6 dalį šio straipsnio 3 dalyje numatytos priemonės taikomos laikantis, be kita ko, šios direktyvos 6 straipsnyje nurodytos tvarkos, o pastarojoje nuostatoje įtvirtinta suinteresuotųjų asmenų teisė per protingą terminą pateikti pastabas dėl planuojamos priemonės.

43 Iš visų pirmiau išdėstytų motyvų darytina išvada, kad paslaugų gavėjo arba įmonės, kuriems sprendimas „turi įtakos“, sąvoką Pagrindų direktyvos 4 straipsnio 1 dalies prasme ir šalies, kuriai panaikinimas „turi įtakos“, sąvoką šios direktyvos 16 straipsnio 3 dalies prasme reikia aiškinti kaip galinčias apimti ne tik didelę įtaką atitinkamoje

rinkoje turinčią (anksčiau turėjusią) įmonę, kuri nurodoma pagal šios direktyvos 16 straipsnyje numatytą rinkos analizės procedūrą nacionalinės reguliavimo institucijos priimtame sprendime ir kuri yra šio sprendimo adresatė, bet ir šio sprendimo adresatais nesančius paslaugų gavėjus bei su tokia įmone konkuruojančias įmones, kurių teisėms jis turi nepalankios įtakos.

44 Todėl negalima pritarti Austrijos ir Slovėnijos vyriausybės teiginiui, pagal kurį vien iš Pagrindų direktyvos 4 straipsnio 1 dalies, skaitomos kartu su dvylikta konstatuojamąja dalimi, darytina išvada, kad ši direktyva numato apeliacinio skundo pateikimo galimybę tik asmeniui, kuris iš tikrųjų paminėtas nacionalinės reguliavimo institucijos sprendime ir kuris yra šio sprendimo adresatas.

45 Šioje konstatuojamojoje dalyje skelbiama, kad „bet kuri šalis, dėl kurios nacionalinė reguliavimo institucija priėmė sprendimą, turėtų turėti teisę pateikti apeliacinį skundą institucijai, kuri yra nepriklausoma nuo dalyvaujančių šalių. Tokia institucija gali būti teismas“. Taigi šioje konstatuojamojoje dalyje tik užsimenama apie kiekvieno nacionalinės reguliavimo institucijos sprendime paminėto asmens galimybę pateikti apeliacinį skundą dėl šio sprendimo. Tačiau paprasčiausias sprendimo adresato galimybės pateikti apeliacinį skundą paminėjimas šioje konstatuojamojoje dalyje visiškai nereiškia, kad tokio skundo negali pateikti kitos įmonės, kaip antai konkuruojančios su šiuo adresatu.

46 Austrijos ir Slovėnijos vyriausybės, be to, tvirtina, kad aiškinant nuostatas, dėl kurių pateiktas nagrinėjamas prejudicinis klausimas, reikia atsižvelgti į Bendrijos teisei būdingą veiksmingumo principą, kuris apima ir konkrečių reglamentuojančio pobūdžio sprendimų įgyvendinimo spartos aspektą. Panašu, kad šios vyriausybės norėjo pasakyti, jog galimybė „suinteresuotiesiems asmenims“ 2004 m. paskelbtos redakcijos 1991 m. Bendrosios administracinių bylų teisenos įstatymo 8 straipsnio prasme

pripažinti „šalių“ teises gali gerokai prailginti bendrą rinkos analizės procedūros trukmę, nors nacionalinė reguliavimo institucija, siekdama atkurti greitai besikeičiančiose rinkose galbūt išnykusią pusiausvyrą, priemonių turi imtis kuo anksčiau.

47 Su šiuo argumentu negalima sutikti. Iš tiesų, kaip priminta šio sprendimo 17 punkte, Pagrindų direktyvos 4 straipsnis įtvirtina pareigą numatyti teisę pateikti apeliacinį skundą teismui, tačiau jis niekaip nesusijęs su administracine ne ginčo procedūra prieš pateikiant tokį skundą.

48 Atsižvelgiant į visus pirmiau išdėstytus motyvus, į pirmąjį pateiktą klausimą reikia atsakyti, kad paslaugų gavėjo arba įmonės, kuriems sprendimas „turi įtakos“, sąvoką Pagrindų direktyvos 4 straipsnio 1 dalies prasme bei šalies, kuriai panaikinimas „turi įtakos“, sąvoką šios direktyvos 16 straipsnio 3 dalies prasme reikia aiškinti kaip galinčias apimti ne tik didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčią (anksčiau turėjusią) įmonę, kuri paminėta tos pačios direktyvos 16 straipsnyje numatytoje rinkos analizės procedūroje nacionalinės reguliavimo institucijos priimtame sprendime ir kuri yra šio sprendimo adresatė, bet ir šio sprendimo adresatais nesančius paslaugų gavėjus bei su tokia įmone konkuruojančias įmones, kurių teisėms jis turi nepalankios įtakos.

Dėl antrojo klausimo

49 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar pagal Pagrindų direktyvos 4 straipsnį įmonei, kaip antai ieškovei pagrindinėje byloje, kuri turi teisę pateikti apeliacinį skundą dėl nacionalinės reguliavimo

institucijos užbaigiant administracinę rinkos analizės procedūrą priimto sprendimo, dėl to rinkos analizės ne ginčo procedūroje turi būti pripažintas šalies statusas.

50 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad Pagrindų direktyvos 4 straipsnis nenurodo, kas yra šios direktyvos 16 straipsnyje numatytos administracinės ne ginčo procedūros šalys. Pastarosios nuostatos formuluotėje taip pat nėra jokių užuominų apie tai, kad tokia įmonė, kokia yra ieškovė pagrindinėje byloje, turėtų turėti teisę dalyvauti šioje rinkos analizės procedūroje kaip šalis. Iš tiesų Pagrindų direktyvos 16 straipsnio 3 dalies trečiajame sakinyje apsiribojama nurodymu, kad apie konkrečių reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimų panaikinimą šalims, kurioms jis turi įtakos, turi būti pranešama iš anksto.

51 Nesant atitinkamų Bendrijos teisės aktų, kiekviena valstybė narė savo nacionalinės teisės sistemoje turi paskirti kompetentingus teismus ir nustatyti ieškinių, skirtų užtikrinti teisės subjektams iš Bendrijos teisės tiesioginio veikimo kylančių teisių apsaugą, procesines taisykles (be kita ko, žr. 1995 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Peterbroeck*, C-312/93, Rink. p. I-4599, 12 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką bei 2002 m. rugsėjo 24 d. Sprendimo *Grundig Italiana*, C-255/00, Rink. p. I-8003, 33 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

52 Darytina išvada, kad Bendrijos teisė *a priori* nereikalauja iš valstybių narių leisti visiems paslaugų gavėjams ir visoms įmonėms, konkuruojančioms su didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčia (anksčiau turėjusia) įmone, dalyvauti Pagrindų direktyvos 16 straipsnyje numatytoje rinkos analizės procedūroje kaip šio sprendimo 18 punkte aprašytas teises turinčioms šalims taikytinos Austrijos procesinės teisės prasme. Taigi nacionalinės teisės aktų leidėjas turi nustatyti, ar tokia įmonė, kokia yra ieškovė pagrindinėje byloje, turi šios administracinės ne ginčo procedūros šalies

statusą, ir, jei taip, nuspręsti, ar šiai įmonei gali būti suteiktos procesinės teisės, kurios nėra aiškiai nurodytos minėtame 16 straipsnyje, bei kurios nėra konsultavimosi procedūrai būdingos teisės, aiškiai nurodytos tos pačios direktyvos 6 straipsnyje.

53 Todėl nacionalinės teisės nuostata, kuri tokioje procedūroje pripažįsta šalies statusą tik didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčioms (anksčiau turėjusioms) įmonėms, kurioms nustatomi, pakeičiami arba panaikinami specifiniai reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimai, iš principo nepažeidžia Pagrindų direktyvos 4 straipsnio.

54 Tačiau reikia priminti, kad ieškinių, skirtų užtikrinti subjektams iš Bendrijos teisės tiesioginio veikimo kylančių teisių apsaugą, nacionalinės procesinės taisyklės negali būti mažiau palankios už taikomas panašioms vidaus teise grindžiamiems ieškiniams (lygiavertiškumo principas), ir dėl jų Bendrijos teisėje nustatytų teisių įgyvendinimas neturi tapti praktiškai neįmanomas arba pernelyg sudėtingas (veiksmingumo principas) (šiuo atžvilgiu žr., be kita ko, minėto sprendimo *Peterbroeck* 12 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką bei minėto sprendimo *Grundig Italiana* 33 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

55 Kalbant apie veiksmingumo principą, kurį ieškovė pagrindinėje byloje nurodo pagrįsdama teisę dalyvauti administracinėje atitinkamos rinkos analizės procedūroje, reikia priminti, jog iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad kiekvieną kartą, kai kyla klausimas, ar nacionalinė procesinė nuostata subjektams neužkerta kelio arba pernelyg neapsunkina naudojimosi Bendrijos teisės suteiktomis teisėmis, tai turi būti nagrinėjama atsižvelgiant į šios nuostatos vietą procese, vykstančiame įvairiose nacionalinėse instancijose, šio proceso eigą ir jo ypatumus. Žvelgiant iš šios perspektyvos, prireikus reikia atsižvelgti į valstybės narės teismų sistemą pagrindžiančius principus, pavyzdžiui, teisės į gynybą apsaugą, teisinio saugumo ir tinkamos proceso eigos principus (šiuo atžvilgiu žr. minėto sprendimo *Peterbroeck* 14 punktą ir 2007 m. birželio 7 d. Sprendimo *van der Weerd ir kt.*, C-222/05–C-225/05, Rink. p. I-4233, 33 punktą).

- 56 Todėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi įsitikinti, kad vidaus procesinė teisė užtikrina tokią paslaugų gavėjų ir įmonių, konkuruojančių su didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčiomis (anksčiau turėjusiomis) įmonėmis, Bendrijos teisės suteikiamų teisių apsaugą, kuri nėra mažiau palanki nei panašių vidaus teisių apsauga ir nekenkia Pagrindų direktyvos 4 straipsniu užtikrintos šių paslaugų gavėjų ir šių įmonių teisinės apsaugos veiksmingumui.
- 57 Tokiomis aplinkybėmis į pateiktą antrąją klausimą reikia atsakyti, kad nacionalinės teisės nuostata, kuri šalies statusą rinkos analizės ne ginčo procedūroje pripažįsta tik didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčioms (anksčiau turėjusiomis) įmonėms, kurioms nustatomi, pakeičiami arba panaikinami specifiniai reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimai, iš principo nepažeidžia Pagrindų direktyvos 4 straipsnio. Tačiau prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar vidaus procesinė teisė užtikrina tokią paslaugų gavėjų ir įmonių, konkuruojančių su didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčiomis (anksčiau turėjusiomis) įmonėmis, Bendrijos teisės suteikiamų teisių apsaugą, kuri nėra mažiau palanki nei panašių vidaus teisių apsauga ir nekenkia Pagrindų direktyvos 4 straipsniu užtikrintos šių paslaugų gavėjų ir šių įmonių teisinės apsaugos veiksmingumui.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 58 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1. Paslaugų gavėjo arba įmonės, kuriems sprendimas „turi įtakos“, sąvoką 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų direktyva) 4 straipsnio 1 dalies prasme bei šalies, kuriai panaikinimas „turi įtakos“, sąvoką šios direktyvos 16 straipsnio 3 dalies prasme reikia aiškinti kaip galinčias apimti ne tik didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčią (anksčiau turėjusią) įmonę, kuri paminėta tos pačios direktyvos 16 straipsnyje numatytoje rinkos analizės procedūroje nacionalinės reguliavimo institucijos priimtame sprendime ir kuri yra šio sprendimo adresatė, bet ir šio sprendimo adresatais nesančius paslaugų gavėjus bei su tokia įmone konkuruojančias įmones, kurių teisėms jis turi nepalankios įtakos.
2. Nacionalinės teisės nuostata, kuri šalies statusą rinkos analizės ne ginčo procedūroje pripažįsta tik didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčioms (anksčiau turėjusioms) įmonėms, kurioms nustatomi, pakeičiami arba panaikinami specifiniai reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimai, iš principo nepažeidžia Direktyvos 2002/21 4 straipsnio. Tačiau prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar vidaus procesinė teisė užtikrina tokią paslaugų gavėjų ir įmonių, konkuruojančių su didelę įtaką atitinkamoje rinkoje turinčiomis (anksčiau turėjusiomis) įmonėmis, Bendrijos teisės suteikiamų teisių apsaugą, kuri nėra mažiau palanki nei panašių vidaus teisių apsauga ir nekenkia Direktyvos 2002/21 4 straipsniu užtikrintos šių paslaugų gavėjų ir šių įmonių teisinės apsaugos veiksmingumui.

Parašai.